

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2014. június 9.
(pünkösdhétfő)

Szepesy László

A MEGERŐSÍTŐ SZENTLÉLEK

Énekek: 377,1; 372,1-3.6-7; 165,5-6; 463,1-3

Lekció: Efezus 3,14-21

„Ezokáért meghajtom térdeimet a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja előtt, A kiről neveztetik minden nemzetség, mennyen és földön, Hogy adja meg néktek az Ő dicsősége gazdagságáért, hogy hatalmasan megerősödjete az Ő Lelke által a belső emberben; Hogy lakozzék a Krisztus a hit által a ti szívetekben; A szeretetben meggyökerezvén és alapot vevén, hogy megérthessétek minden szentekkel egybe, mi a szélessége és hosszúsága és mélysége és magassága az Isten jóvoltának, És megismerjétek a Krisztusnak minden ismeretet felül haladó szeretetét, hogy ekképen beteljesedjete az Istennek egész teljességéig. Annak pedig, a ki véghetetlen bőséggel mindeneket megcselekedhetik, feljebb hogynem mint kérjük vagy elgondoljuk, a mi bennünk munkálkodó erő szerint, Annak legyen dicsőség az egyházban a Krisztus Jézusban nemzetségről nemzetségre örökön örökké. Ámen!”

Alapige: Efezus 3,16-17

„... (Isten) adja meg nektek az Ő dicsősége gazdagságáért, hogy hatalmasan megerősödjete az Ő Lelke által a belső emberben: hogy lakozzék a Krisztus a hit által a ti szívetekben...”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, Megváltó Urunk, hogy ígéreted szerint elküldted a Vigasztalót, elküldted a Szentlelket, aki megtanít minket a Te utaidra. Köszönjük, hogy annyira közel jöttél hozzánk, hogy a szívünkben lakozol Óáltala.

Köszönjük Neked pünkösd ünnepét, hogy újból és újból emlékeztetsz bennünket a Te közelségedre, Szentlelked csodálatos munkájára. És magasztalunk Téged,

A MEGERŐSÍTŐ SZENTLÉLEK

Szentlélek Isten, hogy valóban nem pusztán újjáteremtesz bennünket, hitet adsz, naponként megőrzöl abban, hanem a Te Igéden keresztül egyre inkább közelebb viszel minket Urunkhoz, és ha kell, bátorítasz, ha kell, megerősítesz, utat mutatsz, megérteted velünk mennyei Édesatyánk akaratát, de ha kell, feddesz, intesz és visszatérítesz minket tévelygéseinkből.

Köszönjük neked, hogy Általad minden ajándéknak részesei lehetünk, amelyet Jézus Krisztus megszerzett nekünk, és hogy most már ebben a földön részesedhetünk ezekből az ajándékokból. Hálát adunk Neked azért, hogy valóban pecsét vagy: Te vagy az, aki bizonyosságot teszel mibennünk, hogy a mi mennyei Atyánk gyermekei lehetünk.

Urunk, bocsásd meg, hogy Szentlelked munkája ellen sokszor harcolunk, és engedünk testi kívánságainak. Bocsáss meg nekünk azért, hogy a Lélek vezetésére nem hallgatva saját fejünk után akarunk menni.

Köszönjük Neked, hogy Te utánunk jössz, köszönjük irgalmadat, kegyelmedet, amelyet megújítasz minden nap. Köszönjük ezt az ünnepnapot is, hogy külön Rád figyelhetünk. Kérjük, hogy Lelked által legyél itt közöttünk, hirdeted a Te szent Igédet, amely lélek és élet, hogy ha azt Te hirdeted. Kérünk, hogy a szívünkbe elvetett igemagvak a Te dicsőségedre kikeljenek és gyümölcsöt teremjenek. Így legyél közöttünk, ajándékoz meg bennünket Te magaddal, Igéddel, és áldd meg istentiszteletünket.

Ámen.

Igehirdetés

Mindig örömmel olvasom Pál apostol leveleinek azon részeit, amelyek arról szólnak, hogy imádságaiban milyen sokszor emlékezik meg és könyörög azokért a gyülekezetekért és testvérekért, akiket ő maga személyesen is ismer. A leveleinek elején – Róma (1,10), 1Korinthus (1,4), Filippi, Kolossé, 1Thesszalónika, 2Timóteus – sok esetben találkozunk ezzel a kifejezéssel, hogy: „emlékezvén rólatok imádságaimban”. Csodás látni Isten Szent Lelkének munkáját ebben a férfiban, aki annyira szerette ezeket a gyülekezeteket, hogy időt szánva újból és újból imádkozott értük, nem fáradva meg az érettük való könyörgésben.

Az Efézus 1,16 szerint Pál nem szűnt meg hálát adni az efézusi gyülekezet tagjaiért sem, mert könyörgéseiben újból és újból emlékezett rájuk. Jó lenne így pünkösd ünnepén a mi mennyei Atyánktól elkérnünk ezt az imádságos lelkületet, hogy a Szentlélek minket is indítson az egymásért való szüntelen imádságra, és hogy adjon nekünk az abban való állhatatosságot is.

Felolvasott alapigénk is az apostol egyik imádságával kapcsolatos. Azt olvassuk a 14. versben: „*meghajtom térdeimet a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja előtt*”, mondja Pál, azaz leborulok imádkozni Előtte. És ez után mondja el, hogy miért is imádkozik, tudniillik azért, hogy „*adjon meg nektek az Ő dicsősége gazdagságáért, hogy hatalmasan megerősödjetek az Ő Lelke által a belső emberben, hogy lakozzék a Krisztus a hit által a ti szívetekben*”. Az imádság folytatódik, de mai istentiszteletünkön, amikor a Szentlélek Istent és az Ő munkáját ünnepeljük, csak erre a rövid versre, azon belül különösen is a Szentlélek bennünk végzett munkájára szeretném, ha figyelnénk.

Mert Pál apostol azért imádkozott, hogy a Szentlélek az efézusi gyülekezet tagjaiban hatalmasan erősítse meg a belső embert. Három dolgot szeretnék elmondani ennek a kérésnek a kapcsán. Először is arról lesz szó, hogy mit is jelent az a kifejezés, hogy belső ember. Másodszer: mit jelent az, hogy megerősödni a belső emberben. Harmadszor pedig, hogy ki által történik ez a megerősödés.

1. Az első dolog tehát, amiről beszélnünk kell, az, hogy mit is jelentenek a Biblia által használt kifejezések a lelkünkkel kapcsolatosan. Pál ebben az igeversben a belső emberről beszél. Más leveleiben szól az ó-emberről, az új-emberről, a külső emberről, a testi és lelki emberről. Az Újszövetség egyéb helyei pedig még arról is tanítanak minket, hogy Isten Lelke lakik bennünk, hívőkben. Úgy látom, hogy sokak számára zavaros, hogy akkor hogyan is gondolkodjunk ezekről a kifejezésekről, és mit is értsünk alattuk. Ezek szerint, ha a hívő ember szívében ott él az ó- és új-ember, akkor nem egy, hanem több személy él bennünk? És amikor megkapjuk Isten Szent Lelkét, akkor Ő bejön még harmadiknak? Fontos megértenünk, hogy mire gondolt Pál apostol, amikor ezeket a kifejezéseket használta, nehogy félreértsük Isten kijelentését, és az Ő Lelkének munkáját a mi szívünkben. Ennek megértéséhez a teljes Szentírásban leírtakat kell figyelembe vennünk.

A Szentírás 3 dolgot mond el erről. Először is azt szögezi le, hogy az ember két részből áll: testből és lélekből. Egy testhez egyetlenegy lélek tartozik. És ez a felállítás nem változik meg akkor sem, amikor az ember megtér vagy az ember hívővé lesz! Amikor Isten Ádámot és Évát teremtette, ők hittek Őbenne, de nem volt több lélek bennük, hanem csak egyetlenegy. A Szentírás tehát nem tanítja azt, hogy amikor az ember hívővé lesz, 2 vagy 3 lélek, vagy személyiség lakna benne, hanem azt, hogy csak egyetlenegy.

Másodszer azt kell meglátnunk az Ige tükrében, hogy az ember szívére, lelkére hatással vannak más személyek. Teremtett voltunknál fogva alá vagyunk rendelve Istennek, függünk Őtőle, tehát az emberi lélek vezetésre szorul, Isten így alkotott meg bennünket. Az ember szíve felett valaki mindig uralkodik. Gondolatainkra, érzéseinkre, vágyainkra, akaratunkra hatással vannak, sokszor úgy, hogy mi azt észre sem vesszük. Az Efézus 2,2 szerint a meg nem tért ember szívét, lelkét a sáttán akarata befolyásolja, irányítja a testi kívánságai és gondolatai által. Amikor Isten Szentlelkét megkapjuk, amikor Ő úgymond a szívünkbe költözik, akkor egy uralomváltás történik. A Szentlélek veszi át az irányítást életünk felett, ahogy azt a Galata 5,18-ban is olvashatjuk. Tehát nem egy újabb személy költözik a szívünkbe, nem egy újabb lelket kap az ember, amikor a Szentlélek a szívünkbe költözik, hanem bűnös lelkünk és szívünk hajlamai és beállítottságai változnak meg, másra fognak hallgatni, mégpedig Isten Szentlelkére.

Harmadszor: a két állapot között – a bűn uralma és a Szentlélek vezetése között – akkorra a különbség, mint egy élő és egy halott ember között. Az Efézus 2,1-ben Pál apostol halottnak nevezi a hitetlen embert, „ti bűneitekben és vétkeitekben halottak voltatok”, mondja ezt az efézusi híveknek. Azért halottak, mert lelkileg nincs kapcsolatuk Istennel. Amikor azonban a Szentlélek Isten elkezd munkálkodni az életünkben, akkor valami új kezdődik. Annyira új, hogy nem mondhatjuk azt, hogy a régi énünkhöz, az úgynevezett ó-emberünkhöz bármi köze is lenne. Nem az ó-emberünk változik meg, számára nincs lehetőség a változásra. A

A MEGERŐSÍTŐ SZENTLÉLEK

Szentírás azt tanítja, hogy az ó-emberünknek egyetlenegy sorsa van: meg kell halnia, meg kell öldökölni őt. Annyira más az az élet, amelyet a Szentlélek uralma alatt kezdünk élni, hogy lelkünknek ezt az új beállítottságát, az újembert az Efézus 4,24 új teremtésnek nevezi. Az Ószövetség ezt az igazságot azzal a képpel fejezte ki, hogy az ember új szívet kap. Egy szívcsere történik bennünk. Isten újjáteremtett minket, mert olyanná tesz, amilyenek korábban nem voltunk, ami korábban nem létezett, azaz: egy újat teremt bennünk.

A Szentlélek tehát átveszi szívünk, vágyaink, gondolataink felett az uralmat, és ezzel egy új kezdődik az életünkben. De amikor ez megtörténik, amikor az ember újjászületik, az nem azt jelenti, hogy nem maradna meg bennünk az a képesség, hogy a bűnnek engedjünk, és a szerint akarjunk cselekedni is. A lelkünk még mindig hajlamos a bűn csábításának és saját testi kívánságainak engedni. De ettől még az újjászületett ember Isten uralma alatt él, mert a Szentlélek Isten nem hagyja, hogy életünk felett véglegesen a bűn uralkodjék. Amikor a hívő ember bűnt követ el, még akkor is az Isten az Úr élete felett, és Ő az, aki formálja, változtatja az ő szívét és életét. Isten tehát azt cselekszi, hogy lelkünk, szívünk szent beállítottságát – hogy Istennek éljünk, megerősíti Szentlelke által. A régi természetünket, hajlamunkat pedig megöldökli bennünk.

Pál tehát, amikor ebben az igeversben a belső emberért imádkozott, akkor azt kérte, hogy a lelkünk, és ne a külső emberünk uralkodjon felettünk. Az elnevezés is beszédes. A külső ember mivel foglalkozik? A földi dolgokkal: az egészségünkkel, hírnevünkkel, gazdagsággal, szépséggel, olyannal, amely a 2Korinthus 4,16 szerint megromlik, mert ezt írja az apostol: *„a mi külső emberünk megromol is, a belső mindazáltal napról-napra újul”*. (A belső ember a Szentlélek dolgaival foglalkozik.) Pál azért imádkozott, hogy lelkünknek ne ez a hajlama uralkodjék felettünk, hanem inkább az, amely Isten kegyelméből az Ő országának dolgaival foglalkozik nap, mint nap. A hívő emberben tehát egy lélek van, aki felett Isten Szentlelke uralkodik.

2. Most másodszor arra kell kitérnünk, hogy mit is jelent megerősödni a belső emberben. Mielőtt ezt részleteznénk, szeretném arra felhívni a figyelmet, hogy Pál az efézusi gyülekezet minden tagjáért imádkozott. Tehát nem csak azoknak volt szüksége megerősödéssel, akik nemrégiben tértek meg, akiknek a hitét a Szentírás úgymond még gyermekinek nevezi. Őértük is imádkozik: azt kéri, hogy a nemrég megtért testvér megerősödjön, és növekedjen a hitében. Olyan ez, mint amikor egy szülő azt kívánja, hogy gyermeke az iskolában töltött idő alatt növekedjen ismeretben, és gyarapodjon testi-lelki erőben. Pál valami hasonlóért imádkozik. Azt szeretné, ha az efézusi gyülekezetben lévő nemrég megtért testvérei az Ige olvasása, tanulmányozása, a gyülekezeti életben való aktív részvétel, a testvéri közösség gyakorlati megélése és a hétköznapi életben való engedelmisség által egyre többet tudnának meg Istenről, és képesek lennének egyre inkább különbséget tenni a testi és a lelki dolgok között. Ahogyan a levél folytatásában, a 4,14-ben ezt meg is fogalmazza az apostol, amikor ezt mondja: *„többé ne legyünk gyermekek, kiket ide, s tova hány a hab, és hajt a tanításnak akármi szele, az embereknek álnoksága által, a tévelygés ravaszágához való csalárdság által”*. Azaz: ne higgyünk el akár-

mit Istenről és az Ő akaratáról, amit mások mondanak, hanem csakis azt, ami az Igéjével megegyezik.

De Pál nem csak a frissen megtértekért imádkozott, hanem azokért is, akik már régebb óta ismerték az Urat. Ugyanis mindannyiunknak meg kell erősöd-nünk a belső ember szerint. Nem feltétlen azért, mert ingatagok lettek volna az efézusi hívek, hanem inkább azért, mert egy hívő ember sosem gondolhatja azt magáról, hogy én már elértem a tökéletességet. A hívő, alázatos ember jól tudja, hogy amíg ebben az életben járunk, addig mindig van hová fejlődnünk, növekednünk. Maga Pál apostol, akinek Isten kegyelméből mindannyiunkénál erősebb, nagyobb és szilárdabb hite volt, így vall magáról a Filippi 3,12-14-ben: *„Nem mondom, hogy már elértem, vagy hogy már tökéletes volnék; hanem igyekezem, hogy el is érjem, amiért meg is ragadott engem a Krisztus Jézus. Atyámfiaim, én én magamról nem gondolom, hogy már elértem volna”,* hanem *„célegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára”*. Ha maga az apostol azt mondja, hogy neki még sok mindenben erősödnie és növekednie kell, akkor mennyivel inkább kellene ezt nekünk magunkra nézve is igaznak tartanunk. Ez azt jelenti, hogy mindannyiunknak buzgón kellene imádkoznunk egymásért, régen és nemrégiben megtért testvérekért, hogy mindannyiunkban megerősödjön a belső ember, hogy *„Krisztus a hit által”* lakjon a mi szívünkben.

És mit jelent konkrétan ez a megerősödés? Mit érthetett az apostol alatta? Csak néhány dolgot szeretnék felsorolni. Például a hitben való szilárdságot, állhatatosságot. Egy képet használ ennek kifejezésére. Azt mondja, hogy ahogyan egy fa meggyökerezik a földben, és abba kapaszkodik, és amikor jönnek a nagy szelek, a nagy viharok, azért nem dől ki, mert gyökere a földbe kapaszkodik, azt mondja az apostol, hogy így kellene nekünk Krisztus szeretetében meggyökereznünk, mert így állhatunk meg az élet nagy viharaiban. Azt kéri, hogy ne inogjon meg Istenbe vetett hitünk akkor, amikor életünk viharos eseményei próbára tesznek minket, hanem szilárdan álljunk meg abban a hitben, hogy Isten akkor is szeret minket, amikor megromlik az egészségi állapotunk, és tehetetlenek leszünk, vagy amikor elveszítjük állásunkat és bizonytalanná lesz a megélhetésünk, vagy amikor fiatal pályakezdőként nem akar senki sem felvenni bennünket, és nem kapunk állást, vagy éppen amikor szerettünket veszítjük el, vagy éppen a legjobb barátainkban és testvéreinkben kell csalódnunk, mert ők okoznak fájdalmat. Legyetek szilárdak, állhatatosak a hitben! Mindez úgy lehetséges, ha hitünk, belső emberünk meggyökerezik Krisztusnak irántunk való végtelen szeretetében.

Másodszor: megerősödni a belső emberben azt is jelenti, hogy Krisztus irán-ti szeretetünk egyre hevesebben izzik, szinte lángolni kezd. Nem csak abban erő-södünk meg, hogy Krisztus szeret bennünket, hanem a Szentlélek azt munkálja bennünk, hogy mi is egyre inkább szeretjük Őt. Mert minél inkább megismerjük Őt, annál közelebb kell, hogy kerüljünk Őhöz. Jézus Krisztus ismerete bennünk nem lehet rideg, és nem lehet olyan, hogy távolról szemlélem csupán a dolgokat azt mondva: igen, tudom és hallom, hogy mit tanít a Biblia Jézus Krisztusról. Nem elégedhetek meg a puszta tudással, hogy nagy általánosságban az eszemmel tu-dom, hogy mit tett értem Jézus Krisztus, és közben pedig az életemet minden vál-tozás nélkül élem tovább. Nem egy Krisztust távolról szemlélő életre hívott el min-

A MEGERŐSÍTŐ SZENTLÉLEK

ket az Úr, hanem olyan igazi személyes közösségre, amely szívünkben élesztgeti az Iránta való szeretet lángját, amely egyre közelebb visz minket Őhozzá, amely úgymond meg akarja ragadni, át akarja ölelni Őt, és nem akarja soha elengedni. Növekedni a Krisztus iránti szeretetben. És növekedni az Isten megismerésében.

Az után még azt is jelenti a megerősödés, hogy reménységünk egyre inkább világít életünkben. Akkor, amikor a kétségbeesés, félelem, bizonytalanság akarná uralni szívünket és gondolatainkat, akkor megjelenik az Istenben való bizalom és reménység, ami mindenki számára világít, mint mécses a sötét szobában. Növekedni a reménységben és az örömeinkben, amely Jézus Krisztusban van.

És amikor mindezek megjelennek az életünkben, ha ezekben megerősödünk – hitben, Isten iránti szeretetben, reménységben, bizalomban és örömben – akkor kezdjük megérteni Jézus Krisztus szeretetének szélességét, hosszúságát, mélységét és magasságát. Azért mondom, hogy csak akkor kezdjük el ezt megérteni, mert elsőre nem fogjuk felfogni mindezt, ha a korábbiakban nem erősödtünk meg Isten irántunk való szeretetében. Olyan ez, mint a matematika: amikor a gyerekek az iskolába mennek, nem rögtön a geometriával kezdik a matematikaoktatást, mert különben nem értenének a gyerekek belőle semmit. Előbb az alapokat, a számtant kell megtanulniuk, és csak miután kellőképpen előrehaladtak a tananyagban, utána kezdenek tanulni a geometriát is. Valahogy így van ez a hitben is. Krisztus szeretetének szélességét, hosszúságát, mélységét és magasságát csak azok érthetik meg, akik már kellő alapokkal bírnak, akik már meggyökereztek Istennek irántunk való szeretetében. Ezért mondja Pál apostol, hogy meg kell gyökerezni, és alapot venni, fektetni ehhez. És az igazi ismeret, az igazi bölcsesség és értelem, ebben van. Tanulhatunk és tudhatunk nagyon sok mindent, de mit ér az a bölcsesség, ha Isten szeretetének végtelenségében nem tudunk elmerülni, hogyha nem tudunk abban élni nap, mint nap.

3. Végül pedig röviden arról kell beszélnünk harmadszor, hogy ki által történik ez a megerősödés? Nagyon sokan úgy gondolják, hogy a belső ember megerősödése, a hitben való növekedés tőlünk, személy szerint magunktól függ. Attól, hogy mennyit olvasok Bibliát, hány csendeshétre megyek el, hány gyülekezeti alkalmon veszek részt, mennyi keresztyén könyvet olvasok, vagy éppen mennyire engedelmeskedek Istennek, mennyire élek (és nem csak gondolkodok) az Ő parancsolatai szerint. Ezeknek a dolgoknak a fontosságát nem akarom kisebbiteni, mert ezek nagyon fontosak és lényegesek, amire az Ige felhívja a figyelmünket. De vigyázzunk, ne becsüljük túl őket!

Ugyanis az Ige egyértelműen azt tanítja, hogy a belső ember megerősítése nem áll módunkban, nem áll hatalmunkban, az ember nem képes önmagát megerősíteni. Ennek a folyamatnak nem mi vagyunk a forrásai, hanem egyedül csakis a Szentlélek Isten. Az Ige egyértelműen tanítja, hogy Isten Szentlelke az, aki egyedül képes minket megerősíteni. Pál apostol ezért imádkozik Istenhez, hogy megerősödjünk Isten Lelke által a belső emberben. Csak a Szentlélek által történhet meg ez az életünkben. Hitünk növekedése, ahogyan annak kezdete is, és minden egyéb jó, egyedül a Szentlélektől jöhet. Pál apostol azt mondja a Korinthusiaknak írt 1. levelében (3,6), hogy ő és Apollós munkálkodott, szolgált az ottani gyülekezetben, hirdették az igét. Olyanok voltak, mint a kertészek – az egyikük ve-

tett, a másik öntözött. De mit mond az apostol, mi a lényeg? Hogy a növekedést Isten adta! Nem az ő munkájuk, hanem Isten Szentlelke. Ezért a megerősödésért könyörög az Efézusiakhoz írt levélben is, ezért olvashattam így tőle, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus „*adja meg ... hogy hatalmasan megerősödjete ... a belső emberben*”. Ő az, aki elindított minket az Ő útján, és Ő az, aki azt is megadhatja, hogy előbbre is jussunk azon. Ő az, aki újjászült bennünket Lelke által, és Ő az, aki megadja nekünk, hogy napról napra növekedhessünk Őbenne. Mert nem csak a kezdet, nem csak az újjászületés, nem csak a hit megkapása van Istentől, hanem annak megtartása és a további élet is.

Ha mindezt elhisszük az Igének, akkor abból az következik, hogy nagyon szorgalmasan kellene imádkoznunk egymásért és magunkért is, hogy minél inkább megerősödhessünk a belső emberben, hogy Krisztus hit által a szívünkben lakjon. De nem csak az imakéréseinket kellene átgondolnunk, hogy mennyiszer imádkozunk személy szerint ezért, hogy mennyiszer imádkozunk egymásért és Isten Szentlelkének ezért a munkájáért. Nem csak a kéréseket, hanem a hálaadásokat is át kellene gondolnunk. Mert az következik ebből, hogy ha Isten Lelke az, aki adja nekünk a növekedést, ha Ő az, aki megerősít minket, Ő az, aki munkálja bennünk, hogy a hitünkben meg tudjunk maradni a próbatételek idején, ha Ő az, aki képessé tud bennünket tenni arra, hogy egy-egy helyzetben szeretni tudjunk, és hogy megmaradjon bennünk a reménység a félelem és a bizonytalanság érzete mellett, akkor Neki kellene ezért hálát is adnunk. Ha mindez az Ő munkája, ha mindez az Isten Szentlelkének a munkája, akkor egyedül Neki jár ki a hála és a dicsőség! Nem a mi hitünket kell dicsőíteni, hogy milyen erős az én hitem, milyen jó, hogy én megértettem, milyen jó, hogy én megálltam abban a helyzetben, milyen jó, hogy bizonyosságot tudtam tenni, hanem milyen jó, hogy Isten Lelke megértette velem, milyen csodálatos, hogy Isten Lelke megadta, hogy bizonyosságot tehessek, milyen jó, hogy Isten Lelke bátorságot adott ott Péternek kiállni a tömeg elé szólni, és milyen jó, hogy ezt a bátorságot adja nekem is bizonyosságot tenni a családtagjaimnak, és milyen csodálatos, hogy Isten Lelke nap mint nap megőrizz a hitben. Egyedül Őneki jár dicsőség!

Mert Isten Szentlelkére nem csak a megtéréshez, hanem a hitben maradáshoz, és az abban való megerősödéshez is szükségünk van. Vegyünk példát az apostoltól, és imádkozzunk egymásért szüntelen, hogy Isten Lelke erősítsen meg minket a belső emberben. És valahányszor látjuk, hogy Ő ezt megteszi, adjunk Neki hálát, és adjuk meg a Neki járó dicsőséget!

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, hogy amikor még a bűn rabszolgasága alatt éltünk, nem ismerve Tégedet és nem is élve igazi életet, és lelkileg halottak voltunk vétkeink miatt, Te már akkor könyörültél rajtunk, és egyszülött Fiadat küldted el értünk, hogy a golgotai kereszten bemutatott áldozata által bűneinkre bocsánatot és az örök életre reménységet kaphassunk.

Köszönjük végtelen szeretetedet, amelyet nehéz megértenünk, amelynek nincs eleje és vége. Köszönjük, hogy ezt a szeretetedet Szentlelked által szívünkbe kiárasztod, és hogy hirdetteted közöttünk. Hálát adunk Neked, hogy ezt a szeretetet

A MEGERŐSÍTŐ SZENTLÉLEK

újból és újból megkaphatjuk, megláthatjuk az életünk hétköznapijaiban, hogy ez nem pusztán egy elmélet, hanem gyakorlati tapasztalat lehet számunkra Szentlelke által.

Dicsőítünk és magasztalunk, Megváltó Jézus Krisztusunk, hogy kegyelmedet és váltságművedet Lelke által közöld velünk. Köszönjük, hogy meg akarod erősíteni bennünk a belső embert. Kérünk, tedd ingatag hitünket szilárdakká, hadd legyünk mindig bizonyosak szereteted felől. És kérünk Téged, adj nekünk reményiséget, amely világít e világ sötétségében, amely Tereád mutat, és nem pedig ránk. Add, hogy megerősödhessünk a Benned való hitben, növekedhessünk a Rólad való ismeretben és a kegyelemben.

Köszönjük azokat a testvéreket, akik ezért imádkoznak szüntelen. Köszönjük, hogy Lelke munkálja ezt a szeretetet is bennünk, amely imádságban hordozza a másikat.

Így imádkozunk kórházban lévő, vagy beteg testvéreinkért, akik súlyos fájdalmakat állnak ki – Te adj nekik erőt a megpróbáltatás idején, és kérünk, hogy kegyelmed és irgalmad nagysága szerint adj nekik gyógyulást is. Kérünk a magányosokért, szenvedőkért – Szentlelke erősítse meg őket a Benned való hitben.

Kérünk, hogy a mai ünnepnapon hadd magasztaljunk Tégedet egész nap, és hadd lehessünk továbbra is közösségben Veled. De könnyörgünk azért is, hogy az ünnep elmúltával a hétköznapi engedelmességben hadd mutatkozzék meg a hitünk, amelyet Te munkálsz bennünk. Dicsőítünk és magasztalunk minden munkáért, amelyet elvégzel bennünk: hogy minden nap megőrzöl a hitben, hogy Igéből megértetsz velünk dolgokat. Hálát adunk a Lélek gyümölcseiért is: szeretetért, örömért, békességért, jóságért, hűségért, szelídségért és mértékletességért. Neked adjuk szívünk hálaáldozatát, mert egyedül Tiéd a dicsőség mindezekért.

Kérünk, továbbra is vezess bennünket őriző Pásztorként. A Te Fiadért kérünk, hallgass meg minket!

Ámen.

165,5-6 dicséret

5. Egyszerűvé formálj
Belső, lelkiképpen,
Békességben, csöndességben. :/:
Tisztogasd meg szívem:
Tisztaságod lássam
Lélekben és igazságban.
Szívemmel
Mindig fel-
Szállhassak sasszárnyon:
Csak Te légy világom!

6. Jöjj és lakozz bennem:
Hadd legyen már itt lenn
Templomoddá szívem-lelkem! :/:
Mindig közellévő:
Jelentsd Magad nékem,
Ne lakhasson más e szívben;
Már itt lenn
Mindenben
Csakis Téged lásson,
Leborulva áldjon!